

[Lenger]

man efter reglerne ikke. Det blev konsekvent rettet til »forslagsstillerne«, og det generede os lidt, fordi vi faktisk havde forsøgt at undgå at bruge lange ord, og at sige »forslagsstillerne« om sig selv er altså heller ikke det sprog, børn normalt taler. Så kom ikke og sig, at der ikke er behov for en børneombudsinstitution! Børneombudsinstitutionen kunne også beskæftige sig med sprogbrug hos det offentlige – og måske starte herinde.

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Jeg forstod af hr. Lengers indlæg, at jeg under mit indlæg skulle have været enøjet, altså for så vidt angår indlægget. Det er selvfølgelig ikke min person, der er tale om, det kan man ved selvsyn konstatere. Jeg vil sige til hr. Lenger, at jeg tværtimod sagde under mit første indlæg, at det absolut ikke er entydigt, hvad der er bedst for barnet; man kan se på det på forskellig måde.

Hr. Lenger sagde, at i det øjeblik man henvender sig til socialudvalget, gøres man til en social klient. Her vil jeg gerne stille et helt konkret spørgsmål til hr. Lenger: hvilken forskel er der på, om man henvender sig til en børneombudsinstitution eller til socialudvalget? Under alle omstændigheder må der jo være tale om et problem, et socialt problem, og man vil altså være social klient, uanset om man henvender sig det ene eller det andet sted.

Så kunne man også få det indtryk af hr. Lengers indlæg, at ikke alene justitsministeren, men også jeg nærmest mener, at socialudvalgene ikke dør. Jeg skal kun svare for mig selv. Jeg synes, at socialudvalgene gør et stort og nyttigt arbejde, og jeg har fuld tillid til socialudvalgene på dette område.

Så stillede hr. Lenger mig et yderligere spørgsmål: hvad mener man egentlig om institutioner? Jeg vil gerne gøre det helt krystallart, og jeg håber, at hr. Lenger vil lytte godt efter: vi mener i CD, at institutioner skal være et supplement til hjemmene, i det omfang forældrene ønsker at gøre brug af institutionerne, men vi vil også gerne advare imod, at institutionerne bliver enøjede, at man rundt omkring i institutioner udøver gruppepres. Jeg tror, de fleste her i folketingssalen erindrer en sag fra Viborgeggen, hvor der var strid mellem forældre og institu-

tion om, hvad et barn måtte have på sin madpakke som pålæg. Der havde man gennemført en form for gruppepres, og det er et indgreb i forældrenes ret til at bestemme over, hvad børn skal have.

Aase Olesen (RV):

At kommunikere er svært, og jeg sagde i mit første indlæg, at jeg egentlig havde lidt svært ved at se sammenhængen mellem teksten og bemærkningerne. Jeg har det nok ligesom børn: jeg kunne bedst forstå bemærkningerne, og derfor troede jeg, at der var tale om en ombudsmandsinstitution, hvortil man kunne klage, hvorefter ombudsmanden kunne gribe ind i forvaltningsafgørelser. Jeg har nu fået en klar melding fra hr. Lenger om, at det ikke er tilfældet. Hr. Lenger siger, at han ikke rigtig ved, om han skal sige tak til mig. Det er svært at kommunikere. Hr. Lenger deltog måske ikke forleden i kursuset om offentlige myndigheders sprogbrug, men da sagde statens informationschef, Henning Skaarup, at man egentlig altid burde starte sine henvendelser til borgerne med: »Nu skal I bare høre.« Men jeg får vel næppe lov til at sige: nu skal du bare høre, Jørgen, det, jeg mener . . . , for så siger formanden sikkert, at det må jeg ikke, og derfor må jeg sige til forslagsstilleren, at det, jeg mente, var, at vi ikke ønsker en central børneombudsmand, men vi vil meget gerne være med til at diskutere nogle af de problemer, som har givet anledning til, at VS har fremsat dette forslag. Derfor kan vi i folketingets socialudvalg diskutere det meget store behov for at få samlet viden ind om børns ændrede vilkår i forbindelse med de ændrede familiemønstre og informationssamfundet, hvori børn nu vokser op, og jeg tror, der er stort behov for, at man får registreret disse ændringer. Men jeg er ikke sikker på, at det skal ligge hos en central instans. Det kunne være, at man i det samarbejde, der foregår imellem kommunerne, i SSP-samarbejdet og på mange andre felter havde mulighed for at samle erfaringerne sammen, sådan at de kunne være til gavn for planlæggere og politikere.

Lenger (VS):

Ja, det kan være svært at kommunikere. Når vi ikke i bemærkningerne har nævnt udførligt, at vi ikke har tænkt institutionen